

καὶ ἐσκυφα καὶ τὸ ἐπῆρα μηχανικῶς. Πάλιν ἀπῆντησεν εἰς τὰ δάκτυλά μου τὸ αὐτὸ στερεὸν σῶμα ὑπὸ τὸ βρυχάκιον· τὸ ἀνοίγω, κ' εὐρίσκω μίαν πόρπην κοσμημένην με βαρεῖς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους ἀνεγώρῃσα ἀμέσως ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸν πατέρα μου· ἐνθυμήθηκα δὲ ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν πόρπην εἶχα μεταχειρισθῆ εἰς τὸν τελευταῖον χρόνον, διὰ τὴν καρφώσω ἐπάνω εἰς τὸν ὠμόν μου ἕνα πέπλον. Τόσον ἐξεπλάγην ἐκ τούτου ὥστε καὶ τὸ κιβώτιον ἐλησμόνησα τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ Λεῶνι, μόνη δὲ μὲ κατεκυρίευσεν ἡ ἀνησυχία διὰ τὰ κοσμήματα ἅτινα εἶχα· πάρεῖ ἐπὶ τῆς φυγῆς μου, καὶ διὰ τὰ ὅποια δὲν εἶχα φροντίσει πλέον, φρονούσα ὅτι ὁ Λεῶνις τὰ εἶχεν ἐπιστρέψει πάραυτα. Ἐφορίζα ἐκ τῆς ὑποφίας μήποτε ἡ πράξις αὕτη εἶχεν ἀμεληθῇ· καὶ ὅταν ὁ Λεῶνις ἐπέστρεψεν, ἀμέσως τὸν ἠρώτησα ἀφελῶς περὶ τούτου.

— Φίλε μου, τὸν εἶπα, μήπως ἐλησμόνησες νὰ στείλῃς τὰ κοσμήματα ἐκεῖνα τοῦ πατρός μου εἰς τὰς Βρυξέλλας ἀφοῦ ἀνεχωρήσαμεν ἀπ' ἐκεῖ;

Ὁ Λεῶνις ἐστράφη καὶ μὲ παρετήρησε μ' ἕνα τρόπον ἀλλόκοτον· ὥσάν θέλων νὰ διιδῇ καὶ αὐτὰ τῆς ψυχῆς μου τὰ μυχαίτατα.

— Τί ἔχεις καὶ δὲν ἀποκρίνεσαι; τὸν εἶπα· τί παράδοξον βλέπεις εἰς τὴν ἐρώτησίν μου;

— Πῶς σὲ ἤλθε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὲ κάμῃς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν; ὑπέλαβε χωρὶς νὰ διαταραχθῇ.

— Σ' ἐρωτῶ περὶ τούτου, τὸν ἀπεκρίθην, ἐπειδὴ σήμερον μὴ ἔχουσα τί νὰ κάμω ἐμβῆκα εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ ἤυρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατὰ γῆς· ἐξ οὗ ἐφοβήθηκα μήπως ἐντὸς τῆς ταραχῆς τῶν ὁδοιποριῶν μας καὶ τὴν ἐπὶ τῆς φυγῆς ἀνησυχίαν μας ἐκείνην, ἐλησμόνησες ὁλοτελῶς ν' ἀποστείλῃς καὶ τὰ ἄλλα τιμαλφῇ κοσμήματα. Ἐεύρεις ὅτι μόλις σὲ εἶχα ἐρωτήσῃ περὶ τούτου· ἡ κεφαλὴ μου ἦτο εἰς τοιαύτην κατὰστασιν!

— Καὶ ταῦτα λέγουσα τὸν ἔδειξα τὴν πόρπην. Τόσον φυσικὰ τὸν ὠμίλουν, καὶ τόσον ἀπεῖχα τοῦ νὰ ὑποπτευθῶ τι κακόν, ὥστε τὸ εἶδε καὶ αὐτός, καὶ λαβὼν τὴν πόρπην ὅλως ἀτάραχος,

— Δὲν εἴμπορῶ, εἶπε, νὰ καταλάβω πῶς ἔγινεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ποῦ τὴν ἤυρες αὐτὴν τὴν πόρπην; Εἶσαι βεβαία ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ πατρός σου καὶ δὲν ἐλησμόνηθη εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἀπ' ἐκεῖνους οἵτινες τὴν ἐκατοίκουν πρὸ ἡμῶν;

— Ὡ! εἶπα, ἰδοὺ τὸ σῆμα (la marque) τοῦ πατρός μου πλησίον τῆς ἐπισήμου σφραγίδος, μόλις ὁρατόν. Μ' ἕνα μικροσκοπίον θὰ διέκρινες τὰ γράμματα.

— Ἀγαθὴ τύχη, εἶπεν· αὕτῃ ἡ πόρπη θὰ εἶχε μείνει εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ ὁδοιπορικὰ κιβώτιάμας, καὶ θὰ ἔπεσε σήμερον τὸ πρῶτ' ἐνθ' ἐτίναζα φόρεμά τι. Εὐτυχῶς εἶνε τὸ μόνον κόσμημα τὸ ὅποιον ἐπῆραμεν ἐκ παροράματος· ὅλα τὰ ἄλλα ἐνεχειρίσθησαν εἰς ἀνθρώπον τῆς πάσης ἐμπιστοσύνης κατευθυνθέντα εἰς τὸν Δελπὲλ, ὅστις

θὰ τὰ παρέδωκεν ἀσφαλῶς εἰς τοὺς γονεῖς σου. Ὅσον δι' αὐτό, στοχαζομαι ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀποσταλθῇ· μόνον θὰ ἀνεένωνε τῆς μητρὸς σου τὴν λύπην χάριν ἐνὸς πράγματος ἀσημάντου ἀξίας.

— Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ ἀξίζει τοῦλάχιστον δέκα χιλιάδας φράγκων, τὸν ἀπεκρίθην.

— Καλὰ λοιπὸν, φύλαξέ το, ἕως νὰ σὲ τύχῃ εὐκαιρία νὰ τὸ στείλῃς. Ἐν τούτοις εἶσαι ἔτοιμη; Ἐκλείσθησαν τὰ κιβώτια ὅλα; κάτω, εἰς τὴν θύραν, εἶναι μία γόνδολα, καὶ ἡ οἰκία σου σὲ περιμένει ἀνυπομόνως· ἡδὴ ἐτοιμάζεται τὸ δεῖπνόν μας.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν· ἐνὸς μεγαλοπρεπεστάτου μεγάρου. Αἱ βαθμιδίδες τῆς κλίμακος ἦσαν σκεπασμέναι μὲ πράσινον τάπητα· τὰ μαρμάρινα δρύφακτά των, ἀμφωτέρωθεν στολισμένα μὲ πορτογαλέας ἀνθισμένους ἐν πλήρει χειμῶνι καὶ μ' ἐλαφρὰ ἀγάλματα, ἅτινα ἐφαίνοντο ὡς κύπτοντα πρὸς χαιρετισμόν μας. Ὁ θυρωρὸς καὶ τέσσαρες ἄλλοι ὑπηρεταὶ ἐν στολῇ ἦλθαν νὰ μᾶς ὑποδεχθῶν ἀποβαίνοντας ἐκ τῆς ἀκάτου. Ὁ Λεῶνις ἔλαβε τὸν φανὸν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ τὸν ὤψωσε πρὸς τὰ ἄνω τῆς θύρας ὅπως ἀναγνώσῃ ἄνωθεν τοῦ περιστυλίου τὴν ἐπιγραφὴν PALAZZO LEONI (μέγαρον Λεῶνι) χαραγμένον διὰ χρυσοῦν γραμμάτων ἐπὶ βάσεως γλαυκῆς.

— Ὡ φίλε μου, ἀνέκραξα τότε· λοιπὸν δὲν μᾶς εἶχε ἀπατήσῃ; Εἶσαι πλούσιος καὶ εὐπατρίδης, καὶ εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν σου;

Ἔπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἀνθρωπὸς τις, νέος ἔτι, ὠχρὸς καὶ αἰματόφυρτος, ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, πνέων τὰ λοιθία.

Παραπλεύρως αὐτοῦ, μοναχὸς τις, ὑποστηρίζων τὴν κεφαλὴν του, ἤκροατο μετὰ κατανύξεως αὐτόν, ἐξομολογούμενον τὰς ἁμαρτίας του.

— Ἀχ! πάτερ μου, ἔλεγεν ὁ τραυματίας διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς!...

— Νὰ σ' ἐγκαταλείψω, τέκνον μου; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ λησμονήσω ποτὲ τὰ καθήκοντα τοῦ ὕψηλου ἐπαγγέλματός μου;

— Ἀποθνήσκω!... Θεέ μου!... τὸ αἰσθάνομαι...

— Ὡ! ὦ! παρατρέχεις, τέκνον μου, παρατρέχεις... ἡ πληγὴ σου δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος... Σοὶ τὸ βεβαίῳ ἐγώ!

— Σὺ, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἔκθαμβος ὁ θνήσκων.

— Ναί, ναί, τέκνον μου... Πρὶν ἢ γίνω μοναχός, ἤμην...

Δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν του, ἀλλὰ,

ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, προσέθηκε χαμηλοφώνως·

— Ὡ! παρῆλθεν ὁ ὥρατος ἐκεῖνος καιρὸς!

— Καὶ πιστεύεις, πάτερ μου, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ με δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ, τέκνον μου.

— Γνωρίζω ὅτι εἶμαι πολὺ ἁμαρτωλός.

— Ὁ Θεὸς εἶνε πολυεύσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων!... εἶπεν ὁ μοναχός, ὤψων

τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν... Ἀλλὰ πρὸ παντός ἀπαιτεῖ νὰ ἦνέ τις εἰλικρινὴς κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς.

— Ναί, πάτερ μου... Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ βίος μου ὑπῆρξε σειρὰ ληστειῶν, ἀρπαγῶν καὶ κακουργημάτων.

— Διάβολε!...

Καὶ ὁ δυστυχὴς θνήσκων ἤρξατο ἐξομολογούμενος τῷ μοναχῷ τὰ ἁμαρτήματα αὐτοῦ καὶ τελευταῖον τὸ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἀποπειραθὲν παρ' αὐτοῦ κακούργημα, ὅπερ ἐπέπρωτο, φεῦ! νὰ ἐπιφέρῃ αὐτῷ τὸν θάνατον.

— Τώρα, πάτερ μου, εἶπε περὰντας τὴν ἐξομολόγησίν του ὁ θνήσκων... δός μοι τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν... διότι... αἰσθάνομαι ὅτι... ἀποθνήσκω...

— Ὁ Θεὸς συγχωρήσει σε, τέκνον μου!...

Βαθὺς στεναγμός ἐξῆλθεν ἐκ τῶν αἰμοσταζόντων χειλέων τοῦ δυστυχούς καὶ ἡ κεφαλὴ του κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἦτο πλέον νεκρός!

Τότε ὁ ἀγαθὸς μοναχὸς ἤρξατο ἀναγινώσκων τὰς ἐπικηδεῖους εὐχὰς. Βεθυισμένος δὲ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, δὲν παρετήρησε τὸν Ὀλιβιέρον, ὅστις, διαβαίνων τυχαίως ἐκεῖθεν καὶ ἰδὼν τὸν μοναχὸν προσευχόμενον, ἠγνόησε πάραυτα ὅτι κατὰ τι συνέβαινε. Πλησιάζας δὲ καὶ κτυπήσας ἐλαφρῶς τὸν ὦμον αὐτοῦ,

— Ἀγίε καλόγηρε!... τῷ εἶπε.

— Ἀνθρώπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ.

— Ἐ!... δὲν ἀκούεις;

— Ὡσεὶ ἄνθρωπος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει.

— Ἀγίε καλόγηρε! πιστεύω ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἀντὶ τῶν εὐχῶν σου, ἔχει ἀνάγκην...

— Φεῦ! δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε...

— Ἀπέθανεν; ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀγνώστου.

— Ἀκριβῶς πρὸ δέκα λεπτῶν.

Ἐνθ' δ' ὠμίλει ὁ μοναχός, ὁ Ὀλιβιέρος παρετήρει αὐτόν μετὰ προσοχῆς.

— Μοὶ φαίνεται, ἐσκέπτετο ὁ Ὀλιβιέρος, ὅτι οἱ χαρακτῆρές του δὲν μοὶ εἶνε ἄγνωστοι... καὶ τὴν φωνὴν του... ὦ! τὴν ἔχω καὶ ἄλλοτε ἀκούσει!...

— Κύριε, ἐπανάλαβεν ὁ μοναχός, δὲν νομίζετε ὅτι δὲν εἶνε καλὸν ν' ἀφήσωμεν τὸ πτώμα τοῦτο ἐκτεθειμένον εἰς τὰς ὁδούς;

— Τοῦτο ἐσκεπτόμην κ' ἐγώ.

— Γνωρίζω ἐδῶ πλησίον μονὴν τινα τῶν Βερναρδίνων, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἐσύστησεν ὁ ἡγούμενος τῶν Μαρμουτιέρων.

Εὐαρεστήθητε νὰ με βοηθήσητε νὰ μεταφέρωμεν ἐκεῖ τὸ πτώμα τοῦτο, ἔνθα, βοηθούμενος καὶ παρ' ἄλλου τινὸς μοναχοῦ, θὰ δυνηθῶ εὐκολώτερον νὰ ἐκπληρώσω τὰ καθήκοντα τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματός μου.

— Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀγαπητέ μου κύριε Μαλκράφτ.

Ὁ μοναχὸς ἀνεσκήρτησε καὶ, ἐγείρας τὴν καλύπτραν του, περετῆρησε μετὰ προσοχῆς τὸν νέον.

— Εἰς τῶν δύο νέων τῆς Ἀζινκούρτης, ἀνέκραξε.

— Δὲν ἀπατάσθε.

— ὦ! σὲ βεβαιῶ ὅτι εἰμ' εὐτυχής, διότι σὲ συνήντησα. Τοιουτοτρόπως δύνασαι νὰ βεβαιωθῇς καὶ νὰ ὁμολογήσῃς εἰς τὸν φίλον σου ὅτι, ὁ Μαλκράφτ, δώσας ἀπαξ τὸν λόγον του, ἐτήρησεν αὐτὸν κατὰ γράμμα, ἂν καὶ τῷ ἐτοίχισεν ἀκριβῶς...

Ἀπὸ δὲ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἡμέρας, εἰμαι μοναχὸς καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως! Ἀλλὰ, κύριε, πρέπει νὰ σπεύσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν μονήν, διότι, ἂν παρέλθῃ ἡ ὥρα, δυνατὸν νὰ μὴ μας ἀνοίξουν τὴν θύραν, ἂν καὶ ἔχω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν πνευματικὸν ἡγούμενόν μου. Θ' ἀφήσωμεν τὸ πτώμα τοῦτο εἰς τὸ μέρος ὅπου πρέπει καὶ θὰ καθήσωμεν εἰς τὸ κελλὶόν μου, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ μοι προσφέρωσιν, ἔνθα θὰ μοι διηγηθῇς τι περὶ τοῦ φίλου σου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐφάνη αὐστηρὸς εἰς ἐμέ, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ πολὺ!..

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ σπεύσωμεν.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους.

Καὶ ὁ μὲν Μαλκράφτ ἔλαβε τὸ πτώμα ἐκ τῶν ποδῶν, ὁ δ' Ὀλιβιέρους ἐκ τῶν ὤμων καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὴν μονὴν τῶν Βερναρδίνων.

ΙΑ'

Ὅπου ὁ Βισκορνὲ ὁμιλεῖ χωρὶς νὰ φαίνεται.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ὀλιβιέρους, ὁ Ζεβάν ἐξύπνησεν.

Ἦτο μεσονύκτιον.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Ὀλιβιέρους, κατόπιν ὅμως ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ φίλος του πολλὰκις ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μεταβῇ ἐπὶ τινὰ κατὰ τὰ πέρας τοῦ Πανεπιστημίου μέρη.

— Παρατηρήσας ὅτι κοιμώμενη, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζεβάν ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν, δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἐξυπνήσῃ. Ἀλλ' ὅποια ἀφροσύνη νὰ περιφέρεται τοιαύτην ὥραν τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, αὐτῆς τῆς κατηραμένης πόλεως, ἡ ὁποία εἶνε πλήρης κακούργων καὶ ληστῶν!.. Εἶνε μεσονύκτιον... ὅλοι κοιμῶνται... Καὶ ἐγὼ μένω ἡσυχος ἐδῶ, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρους, τίς οἶδε, ποῦ εὐρίσκεται ἡ ποῖον κίνδυνον διατρέχει ἤδη... Ἀ! ἐμπρός! πρέπει νὰ μεταβῶ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ φίλου μου.

Καί, ἐνδυθεὶς ὥσφ τὸ δυνατὸν ταχύτερον, ἔλαβε τὰ ὄπλα του καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἀλλὰ, ἐσκέφθη, ἂν αὐτὸς ὁ γέρω Βισκορνὲ ἤρνετο νὰ μοι ἀνοίξῃ τὴν θύ-

ραν, διότι εἶνε ἀργά; Διάβολε! ἂν ἀντισταθῇ, θὰ τον φονεύσω!.. θὰ ἔκαμνα καὶ μίαν εὐεργεσίαν εἰς τὴν σύζυγόν του...

Ἀχ! Ἰακωβίνα, γλυκεῖά μου φίλη, δὲν θὰ δυνηθῶ λοιπὸν ποτε νὰ σ' εἶπω πόσον μοὶ ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν τὸ ὥραϊον καὶ θελκτικὸν πρόσωπόν σου; Ἀλλ' ἡ ὥρα παρέρχεται... πρέπει νὰ σπεύσω.

Καί, ἀνοίξας ἡρέμα τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, κατέβη τὴν κλίμακα ἀκροποδητῆ, ἵνα μὴ προξενήσῃ θόρυβον.

— Ἐξαίρετα! εἶπε, φθάσας εἰς τὸ ἰσόγειον τοῦ ξενοδοχείου, ὅλοι κοιμῶνται... καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην τοῦ Βισκορνέ... Ὁ ἀνοίξω μόνος τὴν θύραν.

Ὁ Ζεβάν ἦτο ἑτοιμὸς ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, ὅτε ἄλλη τις θύρα ἠνεφύθη ἐλαφρῶς καὶ ἐφάνη φῶς ἀμυδρόν.

— Διάβολε! ἐσκέφθη ὁ ποιητής, κρυπτόμενος εἰς τὴν σκιάν, θὰ εἶνε βέβαια ὁ Βισκορνέ... Ἄν μ' ἴδῃ εἰς τοιαύτην ὥραν, θὰ ὑποθέσῃ ἀνκμφιδόλως τίποτε κακὸν διὰ τὴν σύζυγόν του...

Ἐν τούτοις τὸ φῶς προῦχάρει πρὸς τὴν κλίμακα.

Ὁ Ζεβάν ἐκρύβη ὀπισθεν αὐτῆς.

— Μία γυνή!... ἐψιθύρισε τεθαμβωμένος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ λυχνία ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς ἀγνώστου.

— Ἡ Ἰακωβίνα! εἶπεν ὁ Ζεβάν, ἡ Ἰακωβίνα!... ποῦ ἄρ' γε πηγαίνει;

Ἡ Ἰακωβίνα ἤρξατο καταβαίνουσα τὴν κλίμακα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Ζεβάν, κρυπτόμενος κάτωθι τῆς κλίμακας τώρα θὰ ἴδῶ τί συμβαίνει.

Καὶ μόλις ἡ Ἰακωβίνα κατέβη τὴν κλίμακα καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν τῆς ἰσογείου αἰθούσης, ὁ Ζεβάν ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του, κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του, καί, προχωρῶν ἀκροποδητῇ, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἰακωβίνα ἀφῆκεν ἡμίκλειστον.

Ἡ νεαρὰ γυνή, φθάσα εἰς τι κιβώτιον, τοποθετημένον ἐπὶ τινος τραπέζης καὶ χρησιμεύον ὡς γραφεῖον, ἠνέφξεν αὐτό, καὶ καθήσασα παρ' αὐτῷ, ἤρξατο νὰ γράφῃ μετὰ ταχύτητος.

— Τί ἄρ' γε νὰ γράφῃ; εἶπεν ὁ Ζεβάν, παρατηρῶν αὐτὴν προσεκτικῶς, αὐτὸ εἶνε περιέργον!.. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν δυσάρεστον ταύτην θέσιν... πρέπει νὰ τῇ ὁμιλήσω... Ναί! ἀλλ' ἄμα μ' ἴδῃ, θὰ φωνάξῃ... καὶ αἱ φωναὶ τῆς θὰ ἐξυπνίσουν τὸν Βισκορνέ καὶ τοὺς ὑπηρέτας του... Πῶς νὰ κάμω;... Ἀ! ἐσκέφθη, ἐλαφρὸς θόρυβος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐξανόμενος, δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ὅτι ἐπιζητῶ.

Καί, ὀπισθεν τῆς θύρας πάντοτε κρυπτόμενος, ἤρξατο νὰ ξέῃ αὐτὴν ἐλαφρῶς.

Ἡ Ἰακωβίνα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐξαίρετα! εἶπεν ὁ ποιητής, ἡ προσοχή της ἀπεσπάρθη... Τώρα ὁ θόρυβος ἀπαιτεῖται ἰσχυρότερος...

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγκατέλειπε τότε τὴν θέσιν της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος, ὁποῦ ἤκουετο ὁ θόρυβος.

— Διάβολε! ἐσκέφθη ὁ Ζεβάν, εἶνε γενναῖα ὅσον δὲν ἡλπίζον...

— Ποῖος εἶν' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἰακωβίνα διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ἐγώ, φίλη μου, ἐγώ, ὁ Ζεβάν... εἶπεν ὁ ποιητής εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἶθουσαν. Ἄν κατὰ τύχην ἡ παρουσία μου σὰς δυσάρεστῃ, δύναμαι...

— Ἀ! ὄχι, κύριε, ὄχι, διέκυψεν αὐτὸν ἡ Ἰακωβίνα, ἀπεναντίας εἰμ' εὐτυχής, διότι σὰς βλέπω!.. διὰ τελευταίαν φοράν...

— Διὰ τελευταίαν φοράν εἶπες; Ἰακωβίνα.

— Δυστυχῶς, ναί.

— Ἀστείευσαι;

— Δὲν μ' εἶδες, πρὸ ὀλίγου γράφουσαν ἐπιστολὴν τινά;

— Ναί.

— Ἦτο διὰ σέ. Αὐριον τὴν πρωτὴν θὰ σοὶ τὴν ἐνεχειρίζον.

— Καὶ τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη;

— Ἡξεύρεις ὅτι ὁ Βισκορνέ εἶνε ζηλότυπος.

— Τοῦτο εἶνε δικαίωμα του.

— Γνωρίζεις ἐπίσης ὅτι μ' ἐπιβλέπει.

— Εἶνε καθήκον του.

— Τὰ φλογερά σου βλέμματα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐδυνάμην ν' ἀντιστῶ, δὲν διέφυγον οὐδόλως τὴν προσοχήν του.

— Ἰακωβίνα, εἶνε λοιπὸν ἀληθές ὅτι με ἀγαπᾷ; ἀνέκραξε περιπαθῶς ὁ Ζεβάν, ἀρπάζας τὰς χεῖρας τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Δὲν ἠξεύρω ἂν σὲ ἀγαπῶ, ἀλλ' ἠξεύρω ὅτι εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐλυπήθη διὰ τὴν θέσιν μου καὶ ὅστις ἠνέφξεν τί ὑποφέρω, συζῶσα μετ' ἀγενοῦς ἀνθρώπου. ἀγνωστὸς τί ἐστὶν εὐτυχία διὰ μίαν σύζυγον!

— Ἀχ! Ἰακωβίνα, πόσον σὲ ἀγαπῶ!

— Ἀλλως τε, ἐπανελάβεν ἡ Ἰακωβίνα σταθερῶς, θὰ σε εἶπω τὰ πάντα, διότι δὲν θὰ σ' ἐπανιδῶ πλέον;

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖς με αὐτό;

— Ὁ Βισκορνέ μ' εἶπεν ἀπόψε ὅτι αὐριον θὰ σὰς ἀποπέμψῃ, σὲ καὶ τὸν Ὀλιβιέρους.

— Θεέ μου!

— Καὶ ὅτι τίποτε, οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε ὁ στρατάρχης, οὔτε ὁ Θεός, οὔτε ὁ διάβολος θὰ ἐδύνατο νὰ μετατρέψῃ τὴν ἀπόφασίν του.

— ὦ! τοῦτο εἶνε λυπηρὸν, πραγματικῶς.

— Βλέπεις ἔως ποῦ φθάνει ἡ ζηλοτυπία του!..

— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν δύναμεθα νὰ μένωμεν πλέον ἐδῶ ἀκουσίως αὐτοῦ, ἐψιθύρισε ὁ Ζεβάν σκεπτόμενος, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον δὲν εἴμεθα ἐξ ἐκείνων τῶν πελατῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐξοδεύουσιν ἀφειδῶς τὰ χρήματά των... Ἡμεῖς δὲν ἐχομεν σχεδὸν λεπτόν... Ἀλλὰ, φίλη μου, θὰ σε βλέπω συχνά. Θὰ μείνωμεν εἰς Παρισίους.

— Ἀχ! Ζεβάν, θὰ με λησμονήσῃς!

— Ποτέ!

— Ἐνῶσφ ἔμενες πλησίον μου καὶ ἤκουον τὴν γλυκεῖαν φωνήν σου, ἡσθάνεμην

εἰς τὰ στήθη μου χαρὰν ἀνεκλάλητον καὶ ἐλησμόνουν πρὸς στιγμὴν τὰς θλίψεις τῆς ἀθλίας ταύτης ζωῆς μου! . . . Ἦδη, σοὺ ἀναχωροῦντος, αἰσθάνομαι τὴν λύπην πιέζουσιν τὴν καρδίαν μου. Ἀλλὰ δὲν βλάπτει, ἐξηκολούθησεν ἀπομάσσουσα ἐν δάκρυ, τὸ ὅποιον ἔρρεεν ἐπὶ τῆς παρεῖδς τῆς, θὰ ζήσω μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν, τὰς ὁποίας διήλθον ὅτε ἦσο πλησίον μου.

— Ἰακωβίνα μου, διατί κλαίεις;

— Ὅχι, δὲν κλαίω πλέον, Ζεβάν. Ὑπαγε. Ἡ τύχη ἤβλησεν ὥστε νὰ σ' ἴδω τὴν νύκτα ταύτην καὶ νὰ σοὶ ἐξομολογήθω τὰ πάντα. Δὸς μοι τὴν χεῖρά σου. Ὅθ' ἡμικι πάντοτε πιστὴ καὶ ἀφωσιμένη φίλη σου, εἴθε δὲ ὁ Θεὸς νὰ σοὶ διαφυλάτῃ ἡμέρας εὐτυχεῖς καὶ τρισυλβίους.

— Ἀχ! Ἰακωβίνα, πόσον σὲ ἀγαπῶ.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμετε;

— Οὐτε καὶ ἐγὼ γνωρίζω. Τόση λύπη κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου, ὥστε δὲν ἤξεύρω τί νὰ σκεφθῶ! . . . Τί θὰ εἴπῃ ἀρά γε ὁ ἀδελφός μου Ὀλιβιέρους;

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ αὐτὸν τὸν ὄρατον νέον;

— Ἐὰν τὸν ἀγαπῶ! . . . Οὐδέποτε ἐχωρίσθημεν. Ἡ μήτηρ μου τὸν ἀνέθρεψε. Πρὶν νὰ ἔλθωμεν εἰς Παρισίους, ἡμεῖς τινὰ μοὶ εἶπε: «Ζεβάν, θὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος αἰσχροῦς ἐδολοφονήθη. Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς;» «Καὶ εἴνε δυνατὸν νὰ μὴ σε ἀκολουθήσω, ἀδελφέ μου;» τῷ ἀπήντησα. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν ἀνεχωρήσαμεν διὰ Παρισίους. . . . Ἦδη ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, θὰ σε ἀγαπῶ πάντοτε, Ἰακωβίνα. . . .

Ἰσχυρὸς τις κρότος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν, διακόψας τὸν ἐρωτόληπτον ποιητὴν.

— Κύριε Βισκορνέ, εἶπε φωνὴ τις ἔξωθεν, ἀνοίξατέ μοι. . . . Εἴμ' ἐγώ, ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ὁ Ὀλιβιέρους! ἀνέκραξε χαίρων ὁ Ζεβάν.

— Ὁ φίλος σου! εἶπεν ἡ Ἰακωβίνα.

— Δὲν θέλω νὰ μ' ἴδῃ, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ μετ' ὀλίγον, συνομιλοῦσαν μ' ἐσὲ εἰς τοιαύτην ὥραν. Ἰδοὺ! εἰς ἐκείνην τὴν συρτοθήκην θὰ εὕρῃς τὸ κλειδίον τῆς θύρας. . . . Ἀνοίξον. . . . Ἐγὼ ἀναβαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. . . .

— Ὅθ' σ' ἐπανίδω, Ἰακωβίνα;

— Ναί.

— Εἰς πρώτῃν μου πρόσκλησιν;

— Ἐάν ποτε λάβῃς τὴν ἀνάγκην μου, σοὶ το ὀρκίζομαι.

— ὦ! προσφιλὴς μου Ἰακωβίνα, ὑγίαινε!

Δεύτερος κρότος ἰσχυρότερος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν.

— Ὁ Ζεβάν ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— ὦ! κύριε Βισκορνέ, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους εἰσερχόμενος, πιστεύσατε ὅτι λυπούμαι πολὺ, διότι σὰς διέκοψα τὸν ὕπνον σας. . . . Ζεβάν! . . . εἶσαι σύ!

— Ναί, ἐγώ. Ἠρχόμην εἰς ἀναζήτησίν σου, ὅτε. . . .

— Τί;

— Ἀς ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν μας. Ὅθ' σοὶ διηγηθῶ πολλὰ πράγματα.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Εὐαρεστήθητε νὰ λαλεῖτε μᾶλλον χαμηλοφώνως, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ πάντοτε ἡρεμῶς. Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης λησμονεῖ, ὅτι ἀπευθίνεται πρὸς εὐπατρίδην, πρὸς ἀγαθὸν ὑπὲρ ἑαυτῆς.

Ὁ δούξ ἤρχισε νὰ γελάσῃ σπασμωδικῶς.

— Πρὸς ἀγαθὸν ὑπὲρ ἑαυτῆς τοῦ βασιλέως! ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσορώ ἀπαθὴς ὅσον καὶ πρὸ τῆς ἀπειλῆς ταύτης.

Ὁ δούξ ἔσταματήσῃ μετὰ ταύτην μόνην τὴν φράσιν.

— Τί ἐννοεῖτε; ἐπιθύρυσεν.

— Ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ μετὰ προκρίτης καὶ σεβασμοῦ, ὅτι, ἐὰν ὁ ἐξοχώτατος ἤθελε νὰ μου ἀκούσῃ, ἤθελεν ἐννοῆσαι, ὅτι ἡδυνάμην νὰ λάβω ἐκείνην τὴν γυναῖκα, ἀφοῦ ἐπίσης ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἤθελε νὰ τὴν λάβῃ.

Ὁ δούξ οὐδὲν ἡδυνάμην ν' ἀντείπῃ, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ τόλμῃ.

— Ἰδοὺ ἡ δικαιολογία μου, εἶπε ταπεινῶς ὁ μέγας κυνηγός· ἡγάπων ἐμμανῶς τὴν δεσποινίδα δὲ Μεριδόρ. . . .

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἡγάπων! ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος μετ' ἀνεκφράστου ἀξιοπρεπείας.

— Εἶναι ἀληθές, ἐξοχώτατε, ὅτι εἴθε κύριός μου, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς δὲ Μεριδόρ δὲν σὰς ἡγάπα.

— Καὶ ἡγάπα σέ;

— Ἴσως, ἐπιθύρυσεν ὁ Μονσορώ.

— Ψεύδεσαι! ψεύδεσαι! μετεχειρίσθης βίαν, ὡς ἐγώ. Πλὴν ἐγώ, ὁ κύριος, ἀπέτυχον, ἐνῷ σύ, ὁ θεράπων, ἐπέτυχες, διότι ἐγὼ ἔχω μόνην τὴν ἰσχύν, ἐνῷ σύ εἶχες τὴν προδοσίαν.

— Ἐξοχώτατε, ἡρώμην αὐτῆς.

— Τί μέλλει μοι;

— Ἐξοχώτατε. . . .

— Ἀπειλεῖς, ἐχιδνα;

— Ἐξοχώτατε! προσέξατε! εἶπεν ὁ Μονσορώ, ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡ μέλλουσα νὰ ἐφορμήσῃ τίγρις. Ἠρώμην αὐτῆς, δὲν εἶμαι δ' ἐκ τῶν θεραπόντων σας, ὡς πρὸ μικροῦ εἶπετε. Ἡ σύζυγός μου ἀνῆκει εἰς ἐμέ, ὡς μοι ἀνῆκουσι τὰ κτήματά μου· οὐδεὶς δύναται νὰ μοι τὴν ἀφαιρέσῃ, οὐδ' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς. Ἠθέλησα νὰ λάβω ἐκείνην τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἑλπίαν.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ὁρμήσας νὰ λάβῃ τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀργυροῦν κωδωνίσκον τὴν ἑλπίαν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀποδώσεις.

— Πλανᾶσθε, ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Μονσορώ, ὁρμήσας ἐπίσης πρὸς τὴν τράπεζαν, ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν πρίγκηπα τοῦ νὰ σημάνῃ. Ἀποβάλετε τὴν πονηρὰν σέψιν τοῦ νὰ με βλάψῃτε, διότι ἐὰν ἐκαλεῖτε

βοηθεῖαν, ἐάν με προσεβάλλετε δημοσίως. . . .

— Ὅθ' ἀποδώσεις ἐκείνην τὴν γυναῖκα, σοὶ λέγω.

— Νὰ τὴν ἀποδώσω, πῶς; . . . Εἶναι σύζυγός μου, συνεζεύχθη αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μονσορώ ἤλπιζεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φράσεως ταύτης, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ δὲν ἐγκατέλιπε τὸ ὄργιλον ὕψος του.

— Ἐὰν ἦναι σύζυγός σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶπε, θὰ τὴν ἀποδώσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους!

— Ἠξεύρει, λοιπὸν, τὰ πάντα; ἐπιθύρυσεν ὁ Μονσορώ.

— Ναί, ἡξεύρω τὰ πάντα. Ὁ ἀκυρώσεις τὸν γάμον, θὰ τὸν ἀκυρώσω ἐγώ. ἐὰν ἔτι ἦναι τετελεσμένος ἐνώπιον πάντων τῶν θεῶν, οἵτινες ἐβάσιλευσαν εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ἀ! ἐξοχώτατε, βλασφημεῖτε, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Αὐρίον, ἡ δεσποινὶς δὲ Μεριδόρ θέλει ἀποδοθῇ εἰς τὸν πατέρα τῆς, σὺ δὲ θέλεις ἀναχωρήσει εἰς τὴν ἐπιβληθησομένην σοὶ ὑπ' ἐμοῦ ἐξορίαν. Μετὰ μίαν ὥραν, θέλεις πωλήσῃς τὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ. Ἰδοὺ οἱ ὄροι μου, ἄλλως, πρόσεξον ὑπήκουε, θέλω σὲ συντρίψει, ὡς συντρίβω ταύτην τὴν ὕελον.

Ὁ πρίγκηψ, λαβὼν κρυστάλλινον ποτήριον, δῶρον τοῦ ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας, ἐξηκόντισεν αὐτὸ κατὰ τοῦ Μονσορώ, ὅστις ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν συντριμμάτων αὐτοῦ.

— Δὲν θ' ἀποδώσω τὴν γυναῖκα, εἶπε θὰ πωλήσω τὸ ἀξίωμά μου καὶ θὰ μείνω εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ, τρέχων πρὸς τὸν ἐξεστηκότα Φραγκίσκον.

— Διατί. . . . κατηραμένε;

— Διότι θέλω ζητήσῃ χάριν παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, παρὰ τοῦ ἐκλεχθέντος εἰς τὴν Μοῆν τῆς Ἀγίας Γενοβέφας βασιλέως, ὁ δὲ νέος ἡγεμὼν, ὁ τόσον εὐγενὴς καὶ τόσον εὐτυχὴς ἐκ τῆς προσφάτου θείας εὐνοίας, δὲν θέλει ἀποκρούσει τὸν πρῶτον ἱκετεύοντα αὐτόν.

Ὁ Μονσορώ ἐτόνιζεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς τρομερὰς ταύτας λέξεις· τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του μετεδίδοτο, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰς τὴν φράσιν του.

Ὁ Φραγκίσκος ἐπίσης ὠχρίασεν, ἀπεσύρθη ἐν βῆμα καὶ παρετήρησεν ὀπισθεν τοῦ καλύπτοντος τὴν θύραν παραπετάσματος, εἶτα δὲ, λαβὼν τὸν Μονσορώ ἀπὸ τῆς χειρός, εἶπεν αὐτῷ, διακοπτόμενος μετὰ πάσαν λέξιν, ὡς ἐὰν εἶχον ἐξαντληθῇ αἱ δυνάμεις του:

— Καλὰ. . . . καλὰ. . . . ἀκόμη. . . . ὑποβάλετέ μοι. . . . τὴν παρὰ κλησίν σας μᾶλλον χαμηλοφώνως. . . . σὰς ἀκούω.

— Θέλω λαλήσῃ ταπεινῶς, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀναλαβὼν αἰφνης τὴν ἡρεμίαν του, ὡς προσήκει εἰς τὸν ταπεινὸν θεράποντα τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος.

Ὁ Φραγκίσκος περιῆλθε βραδέως τὸν εὐρὺν θάλαμον, ἀφικόμενος δὲ πλησίον τῆς θύρας, παρετήρησεν ἐπισταμένως ὀπισθεν τοῦ καλύπτοντος αὐτὴν παραπετάσματος, διότι ἐφάνετο μὴ πιστεύων, ὅτι ἐκείναι αἱ λέξεις δὲν εἶχον ἀκουσθῇ.